

עפ"ג 53493/07/17 - מוחמד מחאג'נה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

15 פברואר 2018

עפ"ג 53493-07-17 מחאג'נה נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות פרי

המערער-המבקש

מוחמד מחאג'נה

ע"י ב"כ עו"ד באסל פלאח

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על הכרעת הדין מיום 15.3.2017 וגזר הדין מיום 19.6.2017 של בית המשפט השלום בקריות (כב' השופט טורס) בת"פ 51813-12-15.

השופטת תמר נאות-פרי:

השתלשלות האירועים בבית המשפט קמא -

1. כנגד המערער הוגש כתב אישום אשר מתייחס לאירוע מיום 16.5.14. על פי האמור בכתב האישום המקורי, בסמוך לשעה 03:42 שני שוטרים ביצעו ביקורת רכב שגרית בכביש 4 בנהריה וסימנו למערער לעצור בצד הדרך. המערער החל להימלט תוך שהוא נוסע לעבר קיבוץ עברון. היות והגיע לדרך ללא מוצא, ביצע בפניית פרסה חדה וזאת כאשר אחד משני השוטרים מסמן לו לעצור באמצעות פנס. המערער האיץ תוך שהוא נוסע לכיוון השוטר כך שאותו שוטר נאלץ לקפוץ הצידה על מנת שלא להידרס ובשל נהיגתו המהירה, רכב נוסף שחלף באזור נאלץ לבלום בפתאומיות כדי שלא להתנגש בו. בהמשך המערער אף עקף ניידת שניצבה במקום והוסיף להימלט במהירות על כביש 4 לכיוון דרום כאשר שני השוטרים בעקבותיו, בתוך הניידת, מסמנים לו עם אורות כחולים ועם כריזה לעצור. בהמשך המערער עקף רכב נוסף בעודו נוסע במהירות כך שאותו רכב נאלץ לסטות בחדות לשול הכביש והכל ברחובות העיר נהריה. בשלב מסוים חצה המערער את אחת הצמתים באור אדום ופנה לכביש 4 לכיוון דרום. בשלב זה הצטרפה למרדף אחר המערער ניידת משטרתית נוספת ואף היא נסעה אחרי המערער תוך שהיא מפעילה אמצעי כריזה ומסמנת למערער לעצור. כאשר "השיירה" הייתה על כביש 4, הצליחה אחת משתי הניידות לעקוף את המערער, לחסום את דרכו ואז הוא עצר את רכבו. כאשר יצא המערער מהרכב עיניו היו אדומות והוא הדיף ריח אלכוהול, וזאת לאחר ששתה משקאות אלכוהוליים באותו הערב. עוד נטען כי המערער סירב לבצע בדיקת שכרות באמצעות מכשיר ה"ינשוף".

2. על רקע האמור יוחסו למערער בכתב האישום המקורי, עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי

סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); נהיגה פוחזת של רכב, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין; עבירה של נהיגת רכב תחת השפעת אלכוהול, לפי סעיף 26(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961; ועבירה של סירוב לבדיקת שכרות לפי הוראת שוטר, לפי פקודת התעבורה.

3. בישיבת ההקראה, טען בא כוחו של המערער כי היו בעבר מספר ניסיונות התנקשות בחיי המערער, כאשר פעם אחת המתנקשים התחזו כעובדי חברת חשמל ובפעם אחרת, הם התחזו כשוטרים. מעבר לכך, כפר המערער בעובדות כתב האישום והתיק נקבע לשמיעת הראיות.

4. בישיבה שהתקיימה בבית משפט קמא ביום 15.3.17, הודיעו הצדדים שהגיעו להסדר טיעון. על פי הסדר הטיעון הוגש כתב אישום מתוקן, כאשר למעשה התיקון כלל השמטה של הטענה העובדתית לגבי הסירוב לבצע את בדיקת השכרות באמצעות ה"נשוף", ובהתאם, במסגרת התיקון נמחק החיקוק המתייחס לסירוב לבצע את הבדיקה מכוח פקודת התעבורה. ביתר חלקי כתב האישום - לא היה שינוי.

5. לאחר שכתב האישום המתוקן הוקרא למערער, הוא הודה בכל העובדות המפורטות בו והורשע בחיקוקים שפורטו מעלה (בהכרעת הדין מיום 15.3.2017). בית משפט קמא דחה את הטיעונים לעונש לישיבה נדחית ואף ביקש שתוכן חוות דעת של הממונה על עבודות השירות לקראת אותה ישיבה, תוך שהוא מדגיש שעצם הזמנת חוות הדעת אינה מלמדת על עמדה עונשית זו או אחרת.

6. ביום 2.4.17 הממונה על עבודות השירות הגיש הודעה ממנה עולה כי לפי בדיקתו, למערער "יש פרופיל של השתייכות לכנופיה" ולכן הוא מבקש הערכת מסוכנות מטעם המשטרה, ומבקש אורכה טרם ישלם את חוות דעתו. ביום 17.5.2017 הוגשה חוות דעת משלימה ובה נכתב כי התקבלה חוו"ד ממטא"ר לפיה אין התנגדות להשמתו של המערער בעבודות שירות, והממונה מצא כי המערער נמצא מתאים לריצוי עבודות שירות במגבלה שעניינה הרמת משאות כבדים.

7. בישיבה הבאה שהתקיימה ביום 24.5.17 טען בא כוח המערער, בפתח הדברים, כי הטענה המקדמית והבסיסית של המערער הייתה כי הוא נקרא פעמיים ליחידת המודיעין של המשטרה והוזהר כי כנופיית פשע מסכנת את חייו וכי ישנה תכנית לפגוע בחייו. הוא מסר שהיה מקום לבדוק את הטענה לגבי ניסיונות הפגיעה במערער, כפי שהועלתה בישיבת ההקראה, כאשר הוא מציין שוב שבאחת הפעמים המתנקשים הפוטנציאליים התחזו להיות עובדי חברת חשמל ובפעם אחרת הם התחזו כשוטרים. עוד טען בא כוחו של המערער באותו דיון כי אין חולק שהתנהגותו של המערער הייתה חמורה אך המערער החל הימלט מהשוטרים כיוון שחשש שהם מבקשים לפגוע בו וזאת על רקע הניסיון הקודם והאזהרות שהוא קיבל מהמשטרה, וכאשר הבין שאכן המדובר ב"משטרה אמיתית" - עצר.

8. בהמשך לדברים טענו שני הצדדים לעונש.

9. ב"כ המשיבה (המאשימה בבית משפט קמא) הפנה לחומרת הדברים, למסוכנות הרבה הגלומה בנסיבות, לגיליון ההרשעות הקודמות, התייחס לנסיבות האירוע וטען כי מתחם העונש הראוי לגבי העבירה שעניינה נהיגה פוחזת יהא בין שישה לבין חמישה עשר חודשים וכי המתחם לגבי עבירות התנועה והנהיגה תחת השפעת האלכוהול לא יפחת משישה חודשים. עוד נטען כי יש להורות על השתת עונש לגבי שני רכיבי כתב האישום במצטבר.

10. בא כוחו של המערער טען, בין היתר, כי האירוע היה בשנת 2014 וכי מאז אין למערער רישומים פליליים או הרשעות, וכי העבר הפלילי שלו אינו מכביד ולמעשה מדובר בהרשעה פלילית בודדת משנת 2008.

11. המערער בדבריו ציין שוב כי הוא ביצע את המעשים בשל הפחד וכי לא הייתה לו כל סיבה אחרת לברוח מהמשטרה, וכדבריו: "אני עשיתי הכל מפחד. לא התכוונתי לזה. לא היה לי סיבה לברוח מהמשטרה. זה היה יומיים

אחרי שהחתימו אותי על מזכר שאני יעד לחיסול. הם התחזו כל פעם למישהו אחר. אני יודע את זה. לא הייתה לי סיבה לברוח. ... הסירנה שהייתה אחריי זה היה בצהוב ולא ידעתי שאלו שוטרים. אני, כשידעתי שזה משטרה, אז עצרתי. אני שמחתי שראיתי שזו משטרה."

12. לאחר דבריו אלו של המערער העיר בית המשפט קמא לצדדים כי הטענה של המערער לפיה הוא ביצע את המעשים בשל שחשש שיתנקשו בחייו מהווה למעשה כפירה בעובדות של כתב האישום, ולמצער - עולה כדי העלאת טענה בדבר טעות במצב הדברים. בית המשפט קמא פנה לבא כוחו של המערער וביקש את עמדתו באשר להמשך המהלכים. בהמשך (בעמ' 15 לפרוטוקול קמא), בא כוח המערער הבהיר כי הוא הסביר למערער את מהות הדברים. הוא ציין כי המערער טוען שבהתחלה הוא לא ידע שהמדובר בשוטרים ורק בהמשך הבין שהמדובר בכוחות המשטרה. כאשר בית המשפט ביקש להבין באיזה שלב בדיוק הבין המערער שעסקין בשוטרים, מסר בא כוחו של המערער מטעם המערער כי: "אחרי שראה ניידות המשיך עד שהניידת עצרה את דרכו ועצר", והבהיר כי בשלב ההתחלתי, כאשר רק סימנו למערער עם פנס לעצור בצד הדרך, הוא לא הבין שהמדובר בשוטרים. המשיך והבהיר בא כוח המערער כי הוא לא טוען להגנה מפני האישום אלא רק מבהיר שהמתואר מעלה הוא הסיבה להפעלת שיקול הדעת הלקוי מטעמו של המערער.

13. לאחר דברים אלו, המערער עצמו מסר לפרוטוקול כי הוא לא חוזר בו מההודאה וכי הוא מודה בכל עובדות כתב האישום.

גזר הדין קמא -

14. בגזר הדין, אשר ניתן ביום 19.6.17, סוקר בית משפט קמא את השתלשלות האירועים ואת טיעוני הצדדים לעונש. בית המשפט קמא (בסעיף 5 בעמ' 2 לגזר הדין) מציין כי הנאשם בדברו האחרון הסביר את מעשיו בכך שפחד מגורמים עוינים שביקשו להרע לו וכי לא ידע שמדובר במשטרה. בית המשפט קמא מוסיף וכותב כי היות ולמעשה המדובר בטענה בדבר טעות בעובדה, הוא העיר על כך לסנגור במעמד הדיון. ממשיך וכותב כב' השופט קמא כי לאחר שהסנגור הבהיר כי הוא אינו טוען להגנה כלשהי ולאחר שהמערער הבהיר שהוא לא מבקש לחזור בו מהודאתו, הדיון נמשך, ולכן, קובע בית המשפט קמא, לגבי נושא זה כדלקמן: "ברי אפוא כי לא אביא נתון זה בחשבון במסגרת גזר הדין ולו כנסיבה מקלה, שכן היא לא הוכחה אלא נותרה ברמה של טענה בלבד".

15. בהמשך בית משפט קמא סוקר את הערכים המוגנים, את נסיבות ביצוע העבירה, את מדיניות הענישה וקובע כי מתחם הענישה ההולם לגבי כל העבירות נשוא כתב האישום כאירוע אחד, הינו בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות ועד עשרים חודשי מאסר בפועל. בית המשפט ממשיך וסוקר את הנסיבות לקולה ולחומרה, ובסיכומו של דבר מוצא לנכון להשית על הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים, פסילת רישיון למשך עשרים וארבעה חודשים וקנס בסך 5,000 ₪.

הערעור -

16. בהודעת הערעור שהוגשה טען בא כוחו הנוכחי של המערער שתי טענות עיקריות.

הטענה האחת היא שהמערער לא הבין את הסדר הטיעון, לא הבין כי הוא מודה בעבירות שמפורטות בכתב האישום המתוקן ולכן הוא מבקש לאפשר לו לחזור בו מההודאה וזאת בהתאם לסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. לטענתו המערער לא הבין את מהות ההסדר וסבר כי כתב האישום תוקן באופן שנמחקו סעיפי העבירות שמתייחסות למרדף ולהכשלת השוטר. עוד הוא טען כי הוא ביקש מבית משפט קמא להציג ראיות בכל הנוגע להתראות שקיבל המערער ממשטרת ישראל באשר לניסיונות התנקשות, כולל התראה שקיבל יומיים בלבד לפני האירוע, אך למרות בקשתו - לא התאפשר לו להציג ראיות שכאלה בבית המשפט קמא, וזהו טעם נוסף

המחייב לאפשר לו לחזור מהודאתו ולנהל מחדש את הדיון.

הטענה השנייה התייחסה לגזר הדין, ונטען כי בית המשפט קמא החמיר יתר על המידה עם המערער ויש מקום להקל בעונשו. נטען כי מן הראוי היה להשית עונש ברף התחתון של המתחם שקבע בית משפט קמא ולאפשר למערער לרצות את עונשו בעבודות שירות, לרבות בשל ההפניה לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות והציפייה שפיתח המערער עקב כך.

17. הדיון בערעור נדחה כמה פעמים, בשל המגעים בין הצדדים בנוגע לאיתור מידע שקשור לטענת המערער לפיה היו ניסיונות התנקשות ולפיה המשטרה סיפרה לו על איומים על חייו. נציגי המשיבה, בהגנותם, הסכימו לסייע באיתור מסמכים שקשורים בהתראות שקיבל המערער מנציגים של יחידת המודיעין וב"סיכולים" שבוצעו, וזאת על מנת לבחון סוגיה עובדתית זו. במסגרת מגעים אלו, התברר כי ישנם שני מסמכים, האחד משנת 2012 והשני משנת 2015 לגבי התרעות שכאלו (להלן: "**שני המסמכים**"). המשיבה מסרה לבא כוחו של המערער פרפרזות לגבי המידעים שמופיעים בשני המסמכים, בד בבד עם הוצאת תעודת חיסיון לגבי שני המסמכים. בא כוחו של המערער הגיש עתירה להסרת החיסיון, ובמקביל - ביקש לדעת אם היו עוד התראות שלגביהן נמסר למערער מידע בעל-פה, או אם היו "סיכולים" בעל-פה אשר לא הועלו על הכתב, ובמיוחד בסמוך למועד ביצוע העבירות בהן עסקין (בשנת 2014). במענה לפיניה זו, במכתבה של נציגת המשיבה, מיום 17.1.18, נכתב כי לא ניתן לשלול שנערכו על ידי משטרת ישראל סיכולים נוספים שלא תועדו בכתב.

ההסדר החלקי -

18. על רקע האמור, במהלך הדיון האחרון, הוסכם בין הצדדים כי קיימים מסמכים אשר לגביהם הוצאה תעודת חיסיון, ומהם עולה כי אכן הייתה התראה ממוקדת שהועלתה על הכתב משנת 2012 והתראה נוספת משנת 2015 באשר לניסיונות לפגוע בחייו של המערער. עוד הוסכם כי מהמכתב מיום 17.1.2018 עולה כי לא ניתן לשלול את האפשרות שהיו סיכולים נוספים במסגרת שיחות בעל-פה.

הצדדים הסכימו להצעת בית המשפט לפיה לא ינהלו הליכים משפטיים נוספים בנוגע לשני המסמכים (לרבות בעתירה להסרת תעודת החיסיון), וכי הנתונים מעלה מוסכמים.

עוד הסכימו שני הצדדים כי המערער יחזור בו מהודעת הערעור בכל הנוגע להכרעת הדין, כלומר מהבקשה של המערער לאפשר לו לחזור בו מהודאתו, וכי שני הצדדים יטענו רק באשר לרף הענישה בזיקה לנתונים שהיו לנגד עיניו של בית המשפט קמא ובזיקה לנתון המוסכם "החדש", שעניינו אותן ההתראות שעליהן קיבל המערער מידע מהמשטרה.

דין והכרעה -

19. לאחר שקילת טענות הצדדים עמדתי היא כי יש לקבל את הערעור בחלקו.

20. מקדמית יובהר כי אינני סבורה כי נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית המשפט קמא בכל הנוגע לרף הענישה שנקבע בהתייחס לנתונים שהיו לנגד עיניו. ככל שבפינו הנתונים הגולמיים באשר להתנהלות המערער בכל הנוגע לנהיגתו הפרועה והפוחזת בצירוף שתיית האלכוהול, אזי שגזר הדין כפי שנקבע אינו חמור ובוודאי שאינו מצדיק התערבות מטעמה של ערכאת הערעור.

21. בית המשפט קמא צדק בכך שהעיר את תשומת לבו של המערער ובא כוחו לגבי המשמעות של הטענה לגבי האיומים על חייו של המערער. שעה שנרשם בפרוטוקול באופן ברור שהשניים לא ביקשו שהמערער יחזור בו מהודאתו וויתרו על האפשרות להוכיח את אותם נתונים, קבע - ובצדק - בית המשפט קמא שהמדובר בטענה סתמית

ולא בנתון של ממש שאותו יש לשקול (ואזכיר שוב כי בסעיף 5 לגזר הדין ציין במפורש בית המשפט קמא כי מבחינתו הטענה לגבי הפחד שאחז במערער הינה טענה שלא הוכחה ולכן הוא לא יביא נתון זה בחשבון ולו כנסיבה מקלה). לכן, גזר הדין אינו לוקח בחשבון "נתון" זה במסגרת מכלול השיקולים.

22. אלא שנוכח הסכמת הצדדים, עתה אותו "נתון" הפך לעובדה שיש לתת לה משקל. הצדדים הסכימו, וטוב שכך, שיש מקום לבחון את גזר הדין כאשר נוסף "למשוואה" נתון משמעותי נוסף. יתכן והיה מקום להשיב את התיק לבית המשפט קמא על מנת שישקול שנית את האיזון הראוי בין כל הנתונים הרלבנטיים, כולל הנתון "החדש", אך מצאנו שלא לעשות כן במקרה מיוחד זה, לרבות נוכח הסכמת הצדדים.

23. לכן נתייחס אנו לעונש, תוך מתן משקל לעובדות המוסכמות כמתואר מעלה.

24. באשר למתחם הענישה - לא מצאתי שיש כל מקום להתערב בקביעת בית המשפט קמא אשר קבע כי יש להתייחס לאירוע כולו כאירוע בודד ולקבוע מתחם לגבי שלוש העבירות שבהן הורשע המערער יחדיו. בדומה אין מקום להתערב בקביעה לגבי המתחם עצמו, דהיינו, עונש של מאסר בפועל שנע בין מספר חודשים בודדים שניתן לרצות בעבודות שירות ועד עשרים חודשי מאסר בפועל (סעיף 13 בעמ' 6 לגזר הדין).

25. בהקשר זה יש לראות את הפסיקה של בית המשפט העליון אשר אליה מפנה בית המשפט קמא בכל הנוגע לחומרה הרבה שיש בנהיגה הפרועה של המערער ברחובות העיר לכל אורך המרדף אחריו כאשר הוא גורם לשני רכבים של אזרחים לסטות או לבלום על מנת שלא יפגעו, כאשר הוא גורם לאחד השוטרים לקפוץ הצידה על מנת שלא להיפגע, תוך שהוא עובר באור אדום במהלך נהיגתו המהירה - ואין צורך להכביר מילים. בית המשפט קמא ציין את ההלכות לפיהן על בית המשפט לתרום את תרומתו בביעור תופעת הנהיגה הפרועה תוך שהוא מפנה לרע"פ 10898/03 **סולימני נ' מדינת ישראל** (25.3.04), ואכן יש לראות חומרה בנהיגה של המערער, כפי שתוארה בכתב האישום המתוקן המפורט מעלה, וזאת לאורך זמן ולמרחק רב.

26. הוא הדין לגבי הנהיגה תחת השפעת האלכוהול. אין צורך להכביר מילים באשר למסוכנות הרבה הנובעת מנהיגה תחת השפעת אלכוהול ובוודאי שמדובר בנסיבות מחמירות המשפיעות על מתחם הענישה (רע"פ 796/13 **רוישד נ' מדינת ישראל** (14.3.13)).

27. באשר לעונש ההולם בתוך המתחם - אני מסכימה עם קביעת בית משפט קמא לפיה אין מקום לחרוג ממתחם הענישה בין אם לקולה ובין אם לחומרה וראו כי הצדדים לא טענו כי יש מקום לעשות כן ואף אין שיקולי שיקום אשר מחייבים לשקול סטייה מן המתחם.

28. באשר לנתונים שיפעלו לחובתו של המערער יש לראות כי למערער עבר פלילי הכולל הרשעה משנת 2008 בעבירות חמורות של נשק וסחיטה באיומים אשר בגין ריצה מאסר בין 20 חודשים. בנוסף לחובתו עבר תעבורתי הכולל עבירות קנס מרובות ביותר וגם שתי הרשעות בנהיגה בזמן פסילה, הרשעה בגרימת תאונת דרכים אגב נהיגה בקלות ראש, נהיגה ללא רישיון בשני מועדים שונים, עבירות של סטייה מנתיב, נהיגה במהירות מופרזת, נהיגה ללא רישיון רכב תקף ועוד. כך שהמדובר בעבריו תנועה רצדיביסט המהווה סכנה ממשית למשתמשים בדרך.

29. מנגד, לזכותו של המערער יש לזקוף את העובדה שהוא הודה בכתב האישום המתוקן דבר שחסך זמן שיפוטי יקר (תוך שאנו מזכירים שבמהלך הדיון בערעור הוא חזר בו מדרישתו לאפשר לו לחזור מאותה הודאה). עוד יש לזקוף לזכותו את העובדה שמאז האירוע (במאי 2014) חלפו עד היום כמעט ארבע שנים אשר במהלכן לא הסתבך המערער בפלילים וכפי שמציין בית המשפט קמא יש אף משקל מוגבל לעובדה שכתב האישום הוגש בשיהוי מסוים (כשנה וחצי לאחר האירועים). בית המשפט קמא אף ציין כי הנאשם בן 47, אב לילדים ואין ספק שענישה מוחשית תהיה משמעותית מבחינתו ומבחינת התא המשפחתי.

30. כפי שציינתי בפתיח לפסק הדין - אלמלא היה מקום לקחת בחשבון את האיומים על חייו של המערער ואת ניסיונות ההתנקשות הקודמים, ואם הנתונים שפורטו מעלה היו הנתונים היחידים הרלבנטיים - לא היה מקום לשנות מגזר הדין של בית המשפט קמא.

31. אלא שלשיתתי יש לאותם איומים ולניסיונות ההתנקשות משקל לקולה, ויש מקום להקל מעט בגזר הדין בעטיים של הנתונים הללו.

יש לראות שהמרדף אחר המערער החל בנסיבות שבהן יכול מאוד להיות שהמערער אכן סבר שאין המדובר בשוטרים "אמיתיים" אלא בניסיון התנקשות נוסף, ונזכיר שוב כי כבר היה ניסיון שבו התחזו המתנקשים לשוטרים. המערער לא חוזר בו מההודאה בעובדות כתב האישום, אלא שלא מצוין שם שהוא ידע שהם שוטרים אלא רק שהם היו שוטרים וסימנו לו עם פנס לעצור. לכן, תחילתה של הברחה של המערער משני השוטרים, תוך שהוא מסביר את הלך הרוח שלו באותה שעה, אינה חמורה כפי שנחזית. נדמה לי כי המערער חייב היה לעצור בצד הדרך ולהפסיק את הנסיעה המסכנת חיים בשלב הרבה יותר מוקדם מאשר ארע בפועל ובוודאי שהוא חייב היה להבין שהמדובר בשוטרים שעה שהניידת השנייה הצטרפה למרדף, אך אם אנו מסתכלים על מכלול האירוע ועל מכלול הנהיגה הפרועה לא ניתן להתעלם מהעובדה שהיא החלה שעה שהמערער האמין שהוא נמלט על חייו.

קשה מאוד למקם את אותה נקודה בזמן אשר בה חייב היה המערער לעצור, שמא ימשיך בנהיגה אשר עלולה לגבות חיי אנשים תמימים עוברי אורח, אך לקחת הנתון "החדש" בחשבון מחייבת את המסקנה שהאירוע, ולו רק בהתחלתו, היה פחות חמור מאשר ניתן להבין מקריאת העובדות "היבשות" של כתב האישום.

32. יובהר כי האמור אינו מהווה גושפנקא להתנהגות של המערער, ועליו למצוא את הדרך להימנע מאירועים דומים בעתיד - שכן, בפעם הבאה, אם תהיה, לא יוכל המערער להישמע בטענה שהעלה בתיק הנוכחי. יחד עם זאת, ההסבר של המערער לגבי הסיבה אשר בגללה עבר את העבירה, או לפחות החל לבצע אותה, והנתונים לגבי כך שיש בסיס ראייתי לאותה טענה, מאפשר להקל מעט בעונש. ויובהר - כי אין המדובר בטענת הגנה, אשר בכוחה להביא לזיכוי, שכן המערער עצמו מודה שבשלב מסוים הוא הבין שהמדובר בשוטרים, והנהיגה הפוזת והמסוכנת אירעה לאורך זמן ממושך. המדובר בנתון שבית המשפט קמא עצמו סבר שאולי היה מקום לתת לו משקל לקולה, לו רק המדובר היה בנתון "אמת" ולא בטענה בעלמא, והמצב עתה הינו שהמדובר בנתון מוסכם, ויש לדבר השלכה על חומרת המעשים.

33. למען הסק ספק, אדגיש כי האמור מתייחס בעיקר לעבירה שעניינה הכשלת שוטר במילוי תפקידו, ובאופן מצומצם גם לעבירת הנהיגה הפוזת. הנסיבות לגבי הכשלת השוטרים ותחילת המרדף מושפעות מהלך רוחו ופחדיו של המערער, ויש לכך השלכה על רף החומרה. ברי כי אין לדברים השלכה לגבי העבירה שעניינה נהיגה תחת השפעת אלכוהול, שכן אף אם המערער חשש לחייו ומצא לנכון להימלט ממי שחשב שמנסה לפגוע בו - לא הייתה כל סיבה או הצדקה להתחיל את הנהיגה באותו הערב כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול. לכן, בהיבט הזה אין כל מקום לזקוף נתון זה או אחר לקולה מעבר למה שכבר עשה בית המשפט קמא.

34. באלו הנסיבות, אציע להקל בעונשו של המערער ולהעמיד את העונש על 6 חודשי מאסר, אותם ירצה המערער בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות הדעת של הממונה על עבודות השירות.

אין באמור כדי לשדר מסר של נכונות לקבל התנהגות כגון זו של המערער, או כדי להצביע על הפחתה מחומרת העבירות שעניינן נהיגה פרועה, תוך סיכון חיי אדם, ובוודאי שלא נהיגה תחת השפעת אלכוהול. המדובר במקרה מיוחד עד מאוד בנסיבותיו, לרבות בכל הנוגע להשתלשלות הדברים הדיונית בבית המשפט קמא ובמסגרת הערעור, תוך שקיים הסדר בין הצדדים לגבי עובדות מסוימות, תוך ויתור על חלק מהודעת הערעור, וויתור על העלאת טענות

הנוגעת לייצוג בבית המשפט קמא - ובמכלול, נוכח עיקרון ההלימה, אציע להשית על המערער את העונש המקל מעלה. אין מקום להתערב בשאר רכיבי גזר הדין.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט רון שפירא, נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]

השופטת בטינה טאובר:

אני מסכימה.

ב' טאובר, שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת נאות פרי. הערעור מתקבל באופן שבו המערער ירצה שישה (6) חודשי מאסר, במקום תקופת המאסר שגזר בית משפט קמא. יתר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא יישארו בעינם ללא שינוי.

אנו מתירים למערער לרצות את מאסרו בעבודות שירות, לאחר שנמצא בעבר מתאים לריצוי מאסרו בעבודות שירות, כמפורט בחוות דעת הממונה שהוגשה לבית משפט קמא ביום 17.5.2017. עם זאת, ומאחר וחלפו כבר יותר משישה חודשים מעת שניתנה חוות הדעת הנ"ל אין מנוס אלא להפנות את המערער לממונה על עבודות שירות שיבחן שוב את התאמתו לריצוי מאסר בעבודות שירות, וככל שיקבע כי המערער מתאים, יקבע גם מקום עבודה עבורו.

אנו מורים לממונה על עבודות השירות לזמן את המערער בהקדם אפשרי ולהמציא לבית המשפט חוות דעת עדכנית בעניינו וזאת עד לא יאוחר מיום 7.3.18. ב"כ הנאשם יפעל להסדרת זימונו של המערער לממונה על עבודות השירות בהקדם אפשרי. **אנו קובעים להשלמת דיון לצורך בחינת חוות דעת הממונה על עבודות השירות ליום 8.3.18 שעה 09:00.** הודע לצדדים כי הדיון יתקיים בפני מותב שונה.

המזכירות תשלח עותק פסק דין לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ח, 15 פברואר 2018, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

עמוד 7

תמר נאות פרי, שופטת

ב' טאובר, שופטת

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]